

“Ο καλόγερος του λαού” στο θρυλικό μοναστήρι της Ντουραχάνης

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

«Στο δίλημμα, αν θα είμαι κοντά στον κόσμο ή να φύγω σε ησυχαστήριο -είχα στον νου μου, εκείνο του Αγίου Σάββα στους Αγίους Τόπους- υπερίσχυσε η κοινωνική αποστολή. Ήθελα, να έχω τη χαρά της δημιουργίας, να είμαι κοντά στον άνθρωπο, να προσφέρω».

Με απλά λόγια, ο υπερήλικας καλόγερος, πατέρας Αθανάσιος, αποτυπώνει το στίγμα για τη μεγάλη απόφαση ζωής, που πήρε ως νέος μοναχός το 1974.

Τότε, το εγκαταλειμμένο Μοναστήρι της Παναγίας της Ντουραχάνης που παραχωρήθηκε στον καλόγερο, είχε μόνο βράχια και πέτρες. Ο πατέρας Αθανάσιος το ανέστησε με τα χέρια του.

Η θέλησή του, τον έκανε πολυτεχνίτη και έδωσε πνοή στα χαλάσματα, όπου, πριν από 32 χρόνια, φύτεψε το «Άνθος», ένα Φιλανθρωπικό Ίδρυμα μη κερδοσκοπικού χαρακτήρα.

Πρόκειται για ένα οικοτροφείο- καταφύγιο, ένα Δημοτικό Σχολείο και ένα Γυμνάσιο, που λειτουργούν με πολύ κόπο αλλά ισχυρή θέληση, σε χώρο δίπλα από τη Μονή και προσφέρουν τη ζεστασιά και τη φροντίδα σε παιδιά, ηλικίας 6 έως 18 ετών.

Στις εγκαταστάσεις λειτουργούν, επίσης, βιβλιοθήκες, αναγνωστήρια, αίθουσες ψυχαγωγίας. Εκεί βρίσκουν φαγητό, ύπνο, εκπαίδευση, στοργή και αγάπη,

εκατοντάδες άνθρωποι που το έχουν ανάγκη.

Το εργαστήρι της αγιογραφίας, ο ραδιοφωνικός σταθμός και το λαογραφικό μουσείο, μεγιστοποιούν το έργο των ανθρώπων του Μοναστηριού, που δεν είναι άλλοι από τους εθελοντές συνεργάτες του Γέροντα, οι οποίοι αφιέρωσαν τη ζωή τους, στην προσφορά και την αγάπη για τον συνάνθρωπο.

Ο Γέροντας της Ντουραχάνης, στην αντίπερα όχθη της Παμβώτιδας, αντικριστά με τα τζαμιά του κάστρου των Ιωαννίνων, λιθαράκι λιθαράκι έχτισε τη μικρή, αλλά μεγάλη σε συμβολισμό, κοινωνία προσφοράς, εθελοντισμού και αγάπης.

Δάσκαλοι, καθηγητές, εργάτες, μάγειροι, απλοί πολίτες, προσφέρουν καθημερινά, ακούραστα τις υπηρεσίες τους.

Το κοινωνικό τους έργο φτάνει ακόμη και στα κρατητήρια της Αστυνομικής Δ/σης Ιωαννίνων, καθώς καθημερινά εξασφαλίζουν φαγητό για τους κρατούμενους.

Ο πατέρας Αθανάσιος, κατά κόσμον Σωτήρης Χατζής, γεννήθηκε στην ορεινή Βοβούσα, στο Ανατολικό Ζαγόρι.

Ο ίδιος λέει ότι είναι αγράμματος, όμως με τη φώτιση του Αγίου Πνεύματος, κατάφερε να διαβάσει αρχικά την Αγία Γραφή και στη συνέχεια όλα τα εκκλησιαστικά βιβλία.

Δεν πήγε Δημοτικό, ούτε Γυμνάσιο, γιατί την περίοδο του Μεσοπολέμου στο χωριό του λειτούργησαν σχολεία με Ρουμάνους δασκάλους και αρνήθηκε να παρακολουθήσει το μάθημα.

Μάλιστα, είχε ξεσηκώσει και άλλα παιδάκια από το χωριό να μην πηγαίνουν στο ρουμανικό σχολείο και όλοι μαζί κάθε μέρα πήγαιναν στο δάσος, όπως αφηγείται.

«Στη Βοβούσα μάς δίχασαν, είμαστε βλαχόφωνοι και είπαν να πάμε για σπουδές στο ρουμανικό σχολείο που άρχισε να λειτουργεί στο χωριό μας. Αντέδρασα σαν θηρίο. Όταν τελείωσε ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, ήμουν 12 στα 13 χρόνια. Τότε λειτούργησε ελληνικό σχολείο, μόνο για 25 μέρες, γιατί ξεκίνησε ο εμφύλιος και σταμάτησε. Με αγαπούσαν τα παιδιά πολύ, φεύγαμε από το χωριό στο δάσος, μέχρι το τέλος του εμφυλίου».

Ο Γέροντας θυμάται σκοτεινές μέρες. Έγινε μάρτυρας στον Γυφτόκαμπο Ζαγορίου, ενός περιστατικού που παραμένει ζωντανό στη μνήμη του: «Είδα έναν στρατιώτη, που τον παρακολουθούσε ένας αντάρτης. Όταν ο αντάρτης σκότωσε τον στρατιώτη και πήγε να τον δει, αντίκρισε νεκρό τον αδελφό του και αυτοκτόνησε».

Μέσα στο δάσος, κοντά σε άλλους συγχωριανούς έμαθε την τέχνη του ξυλοκόπου και άρχισε να δουλεύει σε μία οικογενειακή επιχείρηση. Ένα όραμα, όμως, άλλαξε για πάντα την ζωή του.

«Μέχρι τα 18 μου χρόνια, περνούσα έξω από τις εκκλησίες, έκανα τον σταυρό μου, δεν είχα ακούσει τον Θεό. Έμεινα με οξείς ρευματισμούς για 3 μήνες στο κρεβάτι. Αρρώστησα πολύ και ήρθα στα Γιάννενα. Κάποια μέρα, που ήμουν ξαπλωμένος στην αποθήκη του μπάρμπα μου, ακούω μια φωνή. Θα σε επισκεφτεί το Πνεύμα το Άγιο. Είδα ένα καντήλι αναμμένο να τρεμοπαίζει και από τότε, πήρα τέτοια δύναμη, τέτοιο θάρρος, δεν φαντάζεσαι. Ανακοίνωσα στην οικογένεια, στα αδέρφια μου, ότι τους παραχωρώ το μερίδιό μου στην επιχείρηση και έφυγα. Νοίκιασα δύο σπίτια, για να φιλοξενήσω παιδιά που είχαν ανάγκη. Προσπάθησα να βοηθήσω φτωχούς μαθητές που γνώριζα, για να διαβάσουν και να βρουν καταφύγιο για τη νύχτα».

Όπως αναφέρει ο καλόγερος, εργαζόταν σε δύο και τρεις δουλειές καθημερινά, για να εξασφαλίσει το φαγητό και τη στέγη στα παιδιά. «Άρχισα να μαζεύω παιδιά που δεν είχαν τη δυνατότητα ακόμη και να παίξουν, νοίκιασα μια αίθουσα για να παίζουν και να διαβάζουν. Σ' ένα σπίτι με 2 δωμάτια και κουζίνα, έβαλα 6 παιδιά. Ένα βράδυ, που πήγα να δω τι κάνουν, τα σεντόνια τους, ήταν γεμάτα κοριούς. Τότε φύγαμε αμέσως από εκεί και την επόμενη πήγαμε σε άλλο χώρο». Τα παιδιά αυτά, έγιναν σπουδαίοι επιστήμονες και επιχειρηματίες, αλλά δεν ξέχασαν ποτέ τον άνθρωπο που τα φρόντισε. Σήμερα, δίνουν χέρι βοήθειας και υποστήριξης στο κοινωνικό έργο του πατέρα Αθανάσιου, που αγαπούν και σέβονται.

Το 1972, ένας βοηθός Επισκόπου στα Ιωάννινα, προέτρεψε τον Σωτήρη Χατζή - αναγνωρίζοντας την επιθυμία του- να γίνει μοναχός.

Στη συνέχεια, χειροτονήθηκε διάκος και την επόμενη χρονιά ιερέας. Αρχικά, του παραχωρήθηκε το Μοναστήρι του Αϊ- Γιάννη του Προδρόμου, ενώ στη συνέχεια η Παναγία Ντουραχάνη.

«Δεν υπήρχε ούτε δένδρο γύρω από το Μοναστήρι. Ξεκίνησα μόνος μου. Ότι έγινε, έγινε με τα χέρια» αναφέρει.

Ο θρύλος λέει πως το Μοναστήρι είναι κτισμένο από έναν Τούρκο. Στις ρίζες του βουνού Μιτσικέλι, απέναντι από την πόλη των Ιωαννίνων, πριν από πολλούς αιώνες, υπήρχε ένα εικονοστάσι ταμμένο στην χάρη της Παναγίας, στη θέση όπου βρίσκεται σήμερα το Μοναστήρι.

Τον χειμώνα του 1434, ο Μπεϊλέρ-μπέης της Ρούμελης, ο Ντουραχάν Πάσας,

πηγαίνοντας με τον στρατό του για πολεμική επιχείρηση, πέρασε από εκεί και άναψε ένα κερί, γιατί ήταν από γονείς χριστιανούς.

Στη συνέχεια, μέσα στην ομίχλη και το χιόνι, έχασε τον προσανατολισμό του και πέρασε πάνω από την παγωμένη λίμνη, όμως χωρίς απώλειες.

Το τι είχε συμβεί, το αντελήφθη όταν πάτησε στη στεριά. Συνέχισε την αποστολή μέχρι το Αργυρόκαστρο, όπου κέρδισε τη μάχη και κατά την επιστροφή, πήγε στο εικονοστάσι και έκτισε το Μοναστήρι.

Για τους περισσότερους, ο θρύλος είναι μια καθαρή ιστορία. Είναι άγνωστο, πάντως, πότε πήρε τη σημερινή της μορφή η Ιερά Μονή, καθώς το 1611 έγιναν από τους Τούρκους καταστροφές στα θρησκευτικά μνημεία της Ηπείρου.

Η συνομιλία με τον ρασοφόρο, που έχει κόκκινο κεντημένο σταυρό στον σκούφο του, αποκαλύπτει ένα άνθρωπο, σεμνό, απλοϊκό, αυθόρμητο που μηδενίζει τις αποστάσεις. Στην Ήπειρο, τον αποκαλούν «καλόγερο του λαού».

Ζητήσαμε από τον Γέροντα, να κάνει, στο ΑΠΕ-ΜΠΕ, ένα σχόλιο για τη σημερινή δύσκολη συγκυρία που διανύει η χώρα μας και εκείνος έστειλε το δικό του μήνυμα: «Είμαστε πάρα πολλοί που υποφέρουμε. Εκείνο που έχει σημασία για μένα, γιατί όπως σου είπα, είμαι αγράμματος, στήκετε και κρατείτε την Ορθοδοξία μας, στήκετε και κρατείτε την πατρίδα μας Ελλάδα, για να μπορέσουμε να αντιμετωπίσουμε τις σύγχρονες αυτές καταστάσεις, που δημιουργούν και θέλουν να μας κτυπήσουν. Να περιφρουρήσουμε την πίστη μας, την Ορθοδοξία μην την εγκαταλείψουμε».

Πηγές: ΑΠΕ - ΜΠΕ-romfea.gr